

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 16. szám. 2017. augusztus 15.

Ára 0,80 lej

Az igaz ember hitből él

Újra életre kelt a bonyhai kastély

Idén nyáron ismét több mint kétezer résztvevő érkezett a negyedik alkalommal megrendezett bonyhai kastélynapra. Az erdélyi nőszövetség és az Árva Bethlen Kata Alapítvány az egyházkerület támogatásával az 500 év hit és hűség mottóval szervezte meg a családi napot.

A kastélynapot Székely Ella, a Küküllői Egyházmegye titkárnője nyitotta meg az esemény jelmondatával – az igaz ember pedig hitből él. Elmondta: a rendezvénnyel a reformáció évfordulója mellett Árva Bethlen Kata, Bonyha szülöttének emléke előtt is tisztelgenek. Az Erdélyi Református Nőszövetség elnöke, Borsos Melinda a reformációra emlékező rendezvények hosszú sorára hívta fel a figyelmet. Elmondta: a kastélynap programját a reformáció mai megélése, újragondolása köré építették, a cél pedig a református belmissziói szervezetek szolgálatának, egyházban végzett munkájának és jelentős szerepének hangsúlyozása.

A szervezők szerint a testvérnőszövetségek megerősítésével, illetve újabbak alakításával szeretnék erősebbé tenni az asszonyok közötti kapcsolatot, szorgalmazni az egymásra való odafigyelést, a szolgálat megerősítését. Az egynapos eseményen istentisztelet után a családok minden tagja találhatott számára megfe-

lő tevékenységet: gyereksátor, cserkészfoglalkozás, férfisátor, zsoltárecskés, imaösvény és imasátor várta az érdeklődőket.

Berekméri Gabriella

(Folytatása az 5. oldalon)

Pusztulás helyett vigasztalás?

Szóránygyülekezetek találkozója Kóborban

A Brassói Egyházmegye szóránygyülekezetei Kóborban gyűltek össze, hogy közösen adjanak hálát az elmúlt 500 évért
(Írásunk a 4. oldalon)

Szent Jobb

Valamikor 1084 májusában fényes küldöttség indult útnak a bihari földvárba. Nem akárci, maga László király lovagolt a menet élén, aki néhány napig a helyi püspöknél vendégeskedett. A főpap megerősítette a hírt, ami addig inkább csak kósza szóbeszédként terjedt: valóban a környéken, egy a Berettyó által övezett kis faluban őrzik István király jobb kezét. László nem tudta, örüljön-e, vagy dűhe legyen nagyobb, egyben azonban bizonyos volt, kérdőre akarta vonni a Máté nevezetű, papi nevén Mercuriusként ismert fehérvári prépostot, akiről az hírlett, hogy Szent István sírjának őrizőjeként hűtlen lett vállalt feladatához, és a sírt felnyitva magához vette a király jobb kezét.

Nem sokkal azután, hogy Máté hazaérkezett családi birtokára, a Berekes nevű, Berettyó menti kis faluban elindult a szóbeszéd, hogy a pap valami furcsa ereklyét őriz fából készült családi templomában, a sűrű erdők által övezett dombokon. E hír azonban csak ott és a környező

falvakban terjedt, de Fehérvárig, a királyi városig már nem jutott el.

Elképzeltető a nagy meglepetés, a fejvesztett rohanás és kapkodás, amikor 1083. augusztus 20-án a király ünnepélyes ceremónia közepette felbontatta az államalapító sírját, merthogy a jobb kéz és a királyi pecsétgyűrű már nem volt a sírban. Azokban a napokban az egész udvar azt találgatta, vajon hogyan juthatott rabló a sír közelébe, amikor pedig papi személy vezetése alatt fegyveres katonák őrizték annak nyugalomát éjjel és nappal. A gyanú hamar Máté papra terelődött, ezt erősítették a Bihar vármegyéből érkező hírek is. Végül László elhatározta, maga jár utána az igazságnak, és elindult az ország keleti felébe. A bihari püspök és környezete megerősítette, valóban az hírlik, Máté nem üres kézzel érkezett fehérvári szolgálatából. De hogy mit rejteget a berekesi fatemplomban, azt a kis falu lakói is csak találgatták, hét lakat alatt őrizték ugyanis a titokzatos ereklyét.

Fábián Tibor

(Folytatása a 3. oldalon)

Tanulságos igék

Ezékiásról (VII.)

Mit láttak a házában?

Ő megkérdezte: mit láttak a házában? Ezékiás így felelt: mindent láttak, ami csak házában van, és semmi sincs kincstárában, amit meg ne mutattam volna nekik.

(2Kir 20,15)

Régebb azt mondták, a parókia falai üvegből vannak. Főleg kisebb gyülekezetekben volt ez igaz, ahol mindent tudtak a lelkész életéről. Ma már többen tiltakoznak ez ellen, és arra hivatkoznak, hogy az „intim szféránkba” ne hatoljon be senki. Egyre inkább az a vélekedés terjed, hogy: senki se törődjön az életemmel, én úgy élek, ahogy akarok, úgy rendezem be az életem, ahogy az nekem tetszik.

De bizonyos értelemben ma is jó az, hogy a keresztyének olyan házában laknak, amelynek üvegből vannak a falai. Ma is igaz, hogy figyelik a keresztyének cselekedeteit. Figyelnek arra, mit sugároz ki az életünk, hiteles-e a keresztyénségünk. Ma is érvényes a káté megfogalmazása: egész életünket arra irányítjuk, hogy nevedet miattunk szidalom ne érje. A kérdés az: mit látnak az emberek a mi életünk házában?

Ez a kérdés az, amit Ézsaiás is feltesz Ezékiás királynak. Őt lapunk korábbi írásaiból ismertük meg, mint aki az Úr utain járt. Halálos beteg lett, de miután buzgón imádkozott, Isten meggyógyította betegségéből. Utána magasztaló énekekben dicsőíti Isten tetteit, amelyeket megtapasztalt.

Most viszont alkalma adódik másoknak is beszélni Istenről. Gyógyulásának híre elterjed a szomszédos országokban. Azok fejedelmei jönnek jót kívánni, ma azt mondanánk: gratulálni. Egy napon Babilonból küldöttség jelenik meg Jeruzsálemben, Merodán-Baladák királynak követi. A pogány király emberei a jókívánságok mellett gazdag ajándékokat is hoznak. Sejtjük, hogy e látogatás mögött hátsó szándékok is rejlenek. Szövetségeseiket akar keresni az

Asszíriával való harcában: a babiloni királynak szüksége van Júda királyára. Ezzel Ezékiás veszélybe kerül. A látogatás kísértéssé válik arra nézve, hogy ő is úgy viselkedjen, mint a többi pogány király. A veszély, hogy hasonuljunk ehhez a világhoz, mindig nagyon nagy az Isten gyermeke számára.

Ez időszerű ma is. Mindig nehéz kérdés az, hogy miként éljen a keresztyén ember. Ugyanis két szélsőség fenyeget minket. Az egyik az, hogy kivonulunk e „bűnös” világból. Kolostorba vagy a négy fal közé, hogy minél kevesebbet érintkezzünk másokkal. A másik az, hogy belevetjük magunkat a sodrásba, és mindenben igyekszünk másokhoz igazodni. Egy híres budapesti igehirdető ezt így fejezte ki: a keresztyén lehet „túl világi” vagy pedig „túlvilági”. Létezik azonban egy harmadik lehetőség is. Éspedig az, amit Jézus mutat nekünk a főpapi imájában: „nem azt kérem, hogy vedd ki őket ebből a világból, hanem őrizd meg őket a gonosztól.” Nekünk úgy kell élnünk, hogy közben nem vagyunk e világból valók, e világ szerintiek.

Ezt Ezékiásnak is tudnia kellett volna. De ő belesétál a csapdába. El van ragadtatva attól, hogy a hatalmas babiloni király gratulál neki, és ajándékokat kap tőle. Nemcsak bőségesen megvendégeli őket, hanem végigvezeti őket a palotáján. S eközben a követek mindent láthatnak: koronájának ékköveit, az aranyát, ezüstjét, az illatos olajokat, parfümököt. Ráadásul még a fegyverraktárt is megmutatja nekik. Ez döntő pillanat Ezékiás és országa életében. Eddig Asszíria volt a fenyegető hatalom, mostantól fogva Babilon lesz az. Ezt majd keserűen fogják tapasztalni utódai, el egészen addig, hogy 586-ban Jeruzsálemet és a templomot is porig rombolják.

Mihelyst hazamennek a követek, Ezékiáshoz újabb látogató érkezik Ézsaiás próféta személyében. Ő nem hízeleg, nem finomkodik. Azt mondja, amit Isten üzeni akar általa. Feltesz a királynak egy kényelmetlen kérdést: mit láttak házában? A király erre elmondja: mindent megmutattam nekik. Egy pillanatig kínos csend áll be. Ézsaiás arcán

szomorúság van, mert a királynak nem a földi gazdagságot kellett volna bemutatnia, hanem Isten kegyelméről, szeretetéről kellett volna bizonyoságot tenni. És ő ezt a lehetőséget eljátszotta. Mert Isten gyermekeként nem földi kincseket kellett volna felhalmoznia, hanem menyzeit, amiről Jézus tesz említést a Hegyi Beszédben. A próféta súlyos szavakat mond: Isten súlyos ítélete következik. A király és népe a babiloni királynak fognak szolgálni.

Mit látnak az emberek a mi életünkben, gyülekezeteinkben? Luther 95 tétele között az is ott volt, hogy az egyház legfőbb kincse az

Bibliaolvasó kalauz

Szeptember

1.	P	Jn 6,22–34	Péld 8,22–36
2.	Szo	Jn 6,35–40	Péld 9
3.	V	Jn 6,41–51	Péld 10,1–16
4.	H	Jn 6,52–59	Péld 10,17–32
5.	K	Jn 6,60–71	Péld 11,1–15
6.	Sze	Jn 7,1–13	Péld 11,16–31
7.	Cs	Jn 7,14–24	Péld 12,1–17
8.	P	Jn 7,25–30	Péld 12,18–28
9.	Szo	Jn 7,31–39	Péld 13,1–14
10.	V	Jn 7,40–53	Péld 13,15–25
11.	H	Jn 8,1–11	Péld 14,1–18
12.	K	Jn 8,12–20	Péld 14,19–35
13.	Sze	Jn 8,21–29	Péld 15,1–15
14.	Cs	Jn 8,30–36	Péld 15,16–33
15.	P	Jn 8,37–47	Péld 16,1–15
16.	Szo	Jn 8,48–59	Péld 16,16–33
17.	V	Jn 9,1–12	Péld 17,1–17
18.	H	Jn 9,13–23	Péld 17,18–28
19.	K	Jn 9,24–34	Péld 18,1–16
20.	Sze	Jn 9,35–41	Péld 18,17–24
21.	Cs	Jn 10,1–10	Péld 19,1–9
22.	P	Jn 10,11–21	Péld 19,10–29
23.	Szo	Jn 10,22–30	Péld 20,1–16
24.	V	Jn 10,31–42	Péld 20,17–30
25.	H	Jn 11,1–16	Péld 21,1–16
26.	K	Jn 11,17–32	Péld 21,17–31
27.	Sze	Jn 11,33–44	Péld 22,1–16
28.	Cs	Jn 11,45–57	Péld 22,17–29
29.	P	Jn 12,1–8	Péld 23,1–28
30.	Szo	Jn 12,9–11	Péld 23,29–35

evangélium, az Isten kegyelméről szóló örömmüzenet. Mi erről tehetünk bizonyoságot. Nem könnyű ez egy olyan világban, ahol lassan minden a pénzről és hatalomról szól. S bizony a hívő emberek s az egyház is sokszor elbukik e kérdésekben. Ne ítéljük el a királyt, mi sem vagyunk különbek.

Egy biztos: Ezékiás elbukott, nem tudott tökéletesen engedelmessé válni Istennek. Ez a történet is egy kinyújtott kéz az igazi Király után. Amikor ő megjelent, tökéletesen betöltötte Isten törvényét. Talpon maradt minden kísértésben.

Nekünk Ezékiásnál, a reformkirálynál is tovább kell látnunk, fel kell néznünk Jézusra. Ugyanezt mondhatjuk el a reformátorokról is. Csodálatos eszközök voltak ők, de mégiscsak emberek. Isten kegyelmére szoruló bűnösök, épp olyanok, mint mi. Jézus kiválasztotta, elhívta és alkalmassá tette őket a szolgálatra.

Franciaországban van egy templom, amit „az égő lámpák templomának” hívnak. A hívek minden vasárnap este égő lámpákkal mennek oda. A lámpák a gyülekezet tulajdonát képezik, a hívek ezt konfirmációjuk alkalmával kölcsönbe, bérbe kapják. Négy száz éve a lámpákat az egyik nemzedék átadja a másiknak. A hívek hűségesen mennek, mert tudják: ha otthon maradnak, sötétség lesz a templomban. Mi is kaptunk egy lámpát Istentől: Krisztus fényét. Ezért ne hagyjuk kialudni. A reformáció drága öröksége is erre kötelez minket.

Lőrincz István

Szent Jobb

(Folytatás az 1. oldalról)

László leszegett fejjel, gondolatai súlya alatt lovagolt át a Berettyón átvezető keskeny fahídon. Már messziről látszott a dombon álló hajlék, amelyet temető vett körül, feljebb szőlő kúszott a dombokon, de a tájat balról és jobbról leginkább sűrű erdő uralta. Csendben poroszkált a királyi küldöttség, s percek múltán máris a folyó újabb ágához érkezett, amely az előzővel együtt valóságos gyűrűbe fogta a települést. Természetes védőgyűrű övezte hát Berekest, gőzölgő mocsár vette körül. A nem várt vendég hamar nyakig érő dagonyából kereshette a kiutat.

A kis templom előtt a falu aprajagya fogadta a királyi főt. Mindenki térdre ereszkedett László előtt. Néma ámulattal fogadták a már életében legendás hírű uralkodót. „Ő az! László, László!” – suttogták megilletődötten. A férfiak bajszuk pödréséről is megfélemedtek. A gyermekek még pisszenni sem mertek, az asszonyok könnye pedig kicsordult a délceg királyi vendég és fényes kísérete láttán. Mindenki tudatában volt annak, hogy újabb koronás fő egyhamar nem érkezik ismét a környékre. A tömeg előtt pár lépéssel Máté pap térdepelt, azaz Mercurius, ahogy egyházi körökben nevezték.

„Uram, királyom! Tudom, minden ellenem szól. Nem tagadni jöttem, hanem bünt vallani. Ne másutt keresd szent királyunk jobbját, és ne másutt kutasd annak tolvaját. Mert mindez én vétkem, én igen nagy vétkem.”

László összeráncolt homlokkal hallgatta. „Te raboltad meg István háborítatlan sírját? Te ragadtad el testének egy darabját? Beszélj hát, amíg megteheted!”

„Tudod, királyom, olyan vidék ez, amelyen mindig átvonul az ellen. Mi még védve vagyunk e kicsi szigetecskén, de innen le egész Biharig és még tovább délre, nincs ki megállítsa az ellenséges támadást. Sokat könyörögtem drága Máriánkhoz, segítse meg népünket a baj-

A Szent Jobb ezüstből és csiszolt üvegből készített ereklyetartóban, amelyet Lippert József primási főépítész tervei alapján 1862-ben Bécsben készítettek

tól, óvjon minket a menny magasából. Végül egy éjszaka égi sugallatom támadt. Úgy vélem, csakis angyal lehetett, aki fényességtől övezve megszólított.”

László megrezdült, mintha álomból eszmélt volna: „beszélj hát, Máté! Mit mondott az angyal?”

„Azt, hogy a magyarok szent királya a menny országából is őrzi országát. S ahol az ő szent jobb keze lakozik, ott békesség honol. Ott nem talál behatolást az ellen. Ott mennyei seregek védik életünk. Úgy okoskodtam, hogy te, fenséges király, itt e földön elég vagy Fehérvár őrzésére. De nekünk, itt a messzi Bihar vármegyében, a mi kis Berekes falunkban csak a Berettyó nyújt oltalmat, ideig-óráig. Ezért hoztam hát magammal szent királyunk jobb kezét, amelyet mint drága ereklyét helyeztem el családi templomunk rejtekében. De senkinek tudomására nem hoztam, minő kincs birtokában vagyunk. Most azért ítéld felettem. Az legyen büntetésem, amit nekem szánsz. Elfogadom.”

László hosszasan nézte Máté papot. Hol őt, hol a mögötte térdelő embereket, hol pedig a kis templomot, amelynek vékony tornya mint felkiáltójel magasodott a domb fölé. Büntetni jött, de rájött, itt nem erre van szükség. Egy egyszerű papocska meglátta, mi a nép óhaja. Nem csálni akart, nem is a maga hasznát keresni, csak isteni segítségre áhítozott. „Legyen hát úgy, Máté. Légy hát a szent jobb őrzője. De ne titkon, ne lopva, mert az nem illik Krisztus egyháza papjához, hanem nyíltan vállalva drága elődöm jelenlétét, égből érkező támaszát. Békeséget nyer, ki a menny magasából várja élete nyugalomát. Adjon hát István szent jobbja és a mi Megváltó Urunk békét és védelmet neked és a tieidnek e tájon. S e hely neve mától neveztesse az ő kezéről Szentjobbna.”

**A szerző újságíró,
volt szentjobbi lelkipásztor**

Reformátusnak lenni

A reformáció jubileumi évében lapunk sorozatában lelkipásztorok, laikusok igyekeznek megosztani gondolataikat az olvasókkal arról, mit jelent a reformátusság, miért gondolják úgy, hogy érdemes reformátusnak lenni.

Tisztelni a hitben járókat

Hogy mit jelent számomra reformátusnak lenni? Utat jelent. Hosszú megtett utat, amely Istenhez és önmagamhoz vezetett. Ki vagyok én? Ez a kérdés egész korán, még gyermekkoromban feltevődött bennem – éppen reformátusságom okán. Lövétén erős katolikus közösségben nőttem fel, ahol talán az egyetlen református gyermek voltam. Nem kellett mennem bérmálni, ministrálni, és ez kérdéseket vetett fel bennem: hogyan lehetséges az, hogy ismerőseimnek van temploma, nekem meg nincs. Én hova tartozom? Mondták a szüleim, hogy Székelyhidegkútra, ahol a nagy-

szüleim laknak, hiszen ott kereszteltek. Nem értettem. Öntudatra nyiladozó kis világom első szakaszában számomra másságot jelentett a reformátusságom.

Tizenhárom éves koromban konfirmandus lettem. Nagyapám, aki a kis hidegkúti gyülekezet gondnoka volt, küldött nekem egy kátét, hogy tanuljam. Néha elővettem, nekiveselkedtem, de messzire nem jutottam sem a tanulásban, sem a reformátusságom kibontakozásában. Amikor nyári vakáció kezdetén nagyapáméhoz utaztunk, a tekintélyes öreg első dolga az volt, hogy kikérdezte a kátét. Sok örömet nem tudtam okozni neki, ezért szüleimnek azt mondta: „nem tudom, hogy terveztek a nyarat, de a gyermek

itt marad.” Szomorú szívvel maradtam ott, de ma is hálás vagyok érte, hiszen az első tétova lépésemet református önazonosságom és hitvalló keresztyénségem felé ott tettem meg. Ott még reformátusnak lenni szigort jelentett – és nagyapám tekintélyét.

Gimnáziumi éveim idején már Alsóboldogfálván laktunk. Itt már reformátusnak lenni egy közösséghez való tartozást jelentett, és ahogy egyre inkább otthon éreztem magam benne, úgy mind hallhatóbbá vált az ige, érezhetőbbé az Úr szelíd érintése.

Most már reformátusnak lenni magát az utat jelenti, amelyen el lehet indulni a keresztről is áldást adó Krisztus irányába. Ezen az úton két jelzést kaptam: az egyiket Istentől, hogy olyan boldogsággal és nyugalommal töltött el, amit addig nem tapasztaltam. Számomra a boldogság nem más, mint az útján járó ember nyugalma és biztonsága. A másikat pedig református gondnok nagyapámtól, aki a legboldogabb volt, midőn beje-

lenttem, teológiára felvételizek. Első legációm hozzájuk vezetett, és miután pelyhes bajszú teológusként úrvacsorát adtam nagyapámnak, átölelt és megköszönte. Akkor láttuk egymást utoljára. Ő volt az én nagy reformátorom. Reformátusnak lenni számomra azt is jelenti: tisztelni az előttünk hitben járókat.

Az elmúlt húsz évben felkerestem a Kárpát-medence több száz református templomát. Útjaim során megbizonyosodtam: reformátor eleink jelmondata, miszerint vissza kell térni őseink még romlatlan hitéletéhez, valami mást is jelentett, mint Kálvinék reformációja. Valami többet, valami gazdagabbat. Református templomok sokasága tanúskodik erről. Reformátusnak lenni felbecsülhetetlen értéket is jelent.

Hogy mit is jelent reformátusnak lenni? Nem tudom. De magyar reformátusnak lenni egy olyan utat jelent, ahol nemcsak a megérkezés a cél, hanem cél az út maga.

Kincses Kálmán

Pusztulás helyett vigasztalás?

(Folytatás az 1. oldalról)

A reformáció ötszázadik évfordulóján az egyházmegye azt tűzte ki célul, hogy minden missziós szövetségben megünneplik a jeles eseményt: az IKE fiataljai Kóhalomban, a nőszövetség Medgyesen találkozott, Kóborban pedig a szórványgyülekezeteket gyűjtötték össze. A Brassói Egyházmegye az egyházkerület legnagyobb kiterjedésű egyházmegyéje, amelyben sok szórványgyülekezet van, ezért is tartották fontosnak, hogy ezeknek az elszigetelt közösségeknek lehetőséget adjanak a találkozásra.

Kató Béla püspök a 90. zsoltár alapján hirdette az igét. Prédikációjában hangsúlyozta: bár sokan úgy gondolják, hogy a szülőföldön Isten már semmi jót nem tud adni, ő a nehézségek között mégis velünk van, hiszen a megpróbáltatásokban az örömet készíti elő. Az örömet pedig néha bánat követi, így válik teljessé az élet. A szórványban élők

Szórványsors. A kóbori templomkapu évekig zárva volt

sokszor csak a pusztulást látják, Jézus azonban vigasztalást hozott, egyensúlyt teremtett.

Szegedi László esperes köszöntőbeszédében arra hívta fel a figyelmet, hogy évekig zárva volt a kóbori templomkapu, a találkozó alkalmával azonban a szórványgyülekezetek bevették a várat. „Addig leszünk erős és nagy közösség, amíg egymásra oda tudunk figyelni” – hangsúlyozta a Brassói Egyházmegye esperese.

A templomban mutatták be Kósa Jolán Kóborról írt monográfiáját, amelyről Ambrus Attila egyházmegyei főgondnok beszélt. Szeretevendégség után az érdeklődők a kultúrotthonban Marosán Csaba kolozsvári színművész Luther Márton *Asztali beszélgetések* című műve alapján írt előadását nézték meg, majd Vetési László szórványügyi előadó tartott vetített képes előadást.

A világ zaját átütő harang

Hálaadó istentisztelet Kölesföldön

Új harangja van a szamosfalvi egyházközséghez tartozó kölesföldi templomnak, amelyet idén nyáron avattak fel hálaadó istentisztelet keretében. Kató Béla püspök a Zsid 13,8 alapján hirdette az igét, prédikációjában arra hívta fel

a figyelmet, hogy a harangok az istentisztelet előfutárai. Hívnak, ahogy Isten is magához szólította Sámuelet. Vajon mekkora harangot kell önteni, hogy hívó hangja a világ zaját átüsse? Milyen erős az egyház hangja? Üzenetünk nem

Fotók: Kiss Gábor

A kölesföldi templom új haranggal hívogatja a híveket

változott. Arról a Krisztusról beszélünk, aki tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Az egyház hangja egyre halkabb, elsősorban azért, mert kevesen hallják Isten megszólító hangját. Azonban, ha nincs egy hang, ami után mehetünk, eltévedünk. Az új harang Isten hívó szava, amelyre Sámuelel együtt kell válaszolnunk: szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!

Igehirdetés után Péntek Márton lelkipásztor köszöntötte az egybegyűlteket, aki elmondta: régi vágya vált valóra a gyülekezetnek,

amikor egy 167 kilogramm súlyú harang került a templom tornyába. A kölesföldi közösség 1950-ben alakult, 50 év múlva, 2000-ben épült fel a templom. A szamosfalvi gyülekezethez 1990-től tartozik, azelőtt a kolozsvár-tóvidéki gyülekezet része volt. Köszöntések után rövid műsorra került sor: egyházi énekek feldolgozását adta elő az Operettissimo együttes, valamint a gyülekezet tagjai közül is szavaltak. Áldás után a templom udvarán szeretetvendégségre került sor.

Kiss Gábor

Az igaz ember pedig hitből él

(Folytatás az 1. oldalról)

Az ifjúsági sátorban a székelyudvarhelyi SZIKE együttes Ferkő Andor lelkipásztor vezetésével énekelt. Ezzel párhuzamosan bemutatkoztak a Diakónia Keresztyén Alapítvány munkatársai, a kíváncsiak pedig meglátogathatták a Bethlen-kastély termeit is. A helyi református templomban Lengyelne dr. Püsök Sarolta, a Babeş-Bolyai Tudományegyetem Református Tanárképző Karának adjunktusa *Az igaz ember hitből él* címmel tartott előadást. Ennek továbbgondolásaként pedig a helyi kultúrotthonban Horváth Leventével, a Bonus Pastor Alapítvány elnökével beszélgethettek a résztvevők a hit megvallásáról, függőségekről, az Istennel való személyes kapcsolat ápolásáról. A programot a szászsávási kórus és ifjúsági zenekar előadása zárta.

Az istentiszteleten az ígét Kató Béla püspök hirdette Róm 1,17 alapján, amely egyben az idej kastélynap jelmondata is volt. A püspök Luther megterésének történetével indította a prédikációt, példaként állítva a reformátor elkötelezettségét, szolgálat- és áldozatkész életét a hívek elé. Kijelentette: hit által és nem cselekedetek által igazulhat meg az ember.

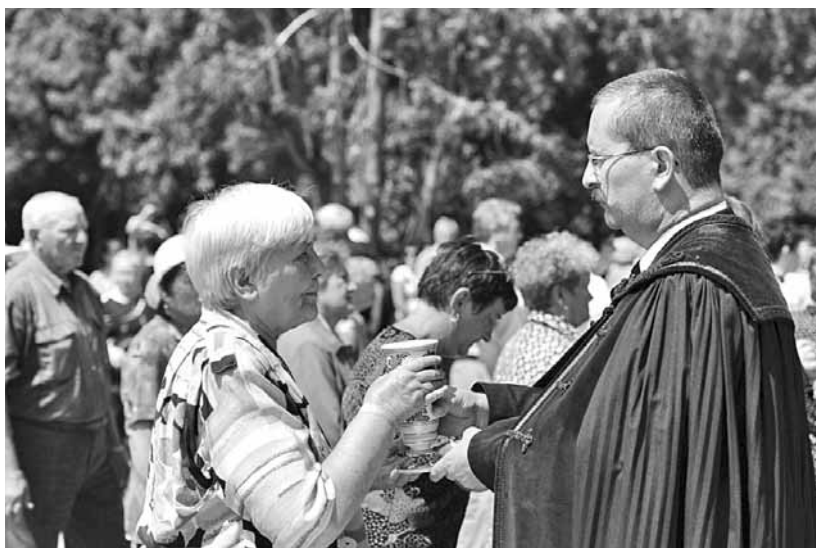
„A hitet sokszor azonosítjuk az Isten iránti engedelmisséggel. Azonban ez nemcsak engedelmisség vagy a büntetéstől való félelem, hanem mély, szelges bizalom is, amellyel teljes mértékben Isten akaratára támaszkodunk” – hangzott el. A püspök hozzátette: a hit cselekedetek nélkül nem igazolható, a cselekedetek azonban kiüresednek hit nélkül.

Biró István küküllői esperes a találkozások napjának nevezte a családcentrikus rendez-

A szervezők célja a testvérnőszövetségek megerősítése és az asszonyok közötti kapcsolat ápolása

vényt. Hozzáfűzte: „szükségünk van Istenre és egymásra. Ebben az egymásra utaltságban

Máttyás István angyalosi lelkipásztor úrvacsorát oszt a résztvevőknek

erősödünk meg ígéje által és az úrvacsora közössége által.”

Magyarország csíkszeredai főkonzulátusa részéről dr. Flender Gyöngyi konzul szolt az egybegyűltekhez. „A rendezvény hirdetni fogja a nagyvilágban a magyar nép egységét, nagyságát, egységé tartozását” – fogalmazott, majd kijelentette: mindannyiunk közös feladata a magyar és keresztyén értékek védelme és megtartása, ebben pedig különösen nagy szerepe van a családoknak, a nők áldozatkészégének.

A Magyarországi Református Nőszövetség képviselőjében Gilicze Erzsébet titkár a Róm 10,10 alapján köszöntötte a résztvevőket, a felvidéki református nők üzenetét pedig Czinke Tímea tolmácsolta. Bogya Kiss Mária királyhágómelléki nőszövetségi elnök beszámolt az egyházkerület asszonytestvéreinek munkájáról, majd kiemelte: „a kisebbségi létben erős bástyánk volt az Úr, a történelem viharáiban is megtartott.”

Zsoltáreklés árnyékban. Az egyik leglátogatottabb idén is a dalossátor volt

A bonyhai Bethlen-kastélyt 2008-ban szolgáltatták vissza a tulajdonos családnak, Bethlen Fruzsina örökös pedig egyházkerületünknek adományozta azt. A nőszövetség munkáját, programjainak, képzéseinek és különböző rendezvényeinek szervezését nagyban segítené a kastély rendbetétele. A körülményes jogi procedúrák azonban lassan haladnak, így sok időbe telik, amíg valóban felélesztik a kastélyt. „Évek óta azon munkálkodunk, hogy felhívjuk az erdélyi társadalom, elsősorban református közösségeink figyelmét a bonyhai kastély helyzetére” – nyilatkozta Tatár Anna Julianna szervező. A Küküllői Egyházmegye nőszövetségének elnöke elmondta, a kastélyt a nőszövetség központjává tennék, és továbbképzések, illetve egyéb programok révén hasznosítanák. Azért szervezik meg minden évben a családi napot, hogy minél több ember megismerhesse a kastélyt, támogatókat vonzzanak be, és haladhassanak a felújítási munkálatokkal. Az eseményen gyűjtött adományokat a kastély restaurálására szánják.

Fotók: Kiss Gábor

Ázsiai érdeklődés Kálvin iránt

Az 1989-es kelet-európai változások és a világméretű gazdasági globalizáció, a „kis tigrisek” nagy ugrása, robbanásszerű gazdasági növekedése Délkelet-Ázsiában szükségessé tette a kapitalizmus újraértelmezését. Ennek legszembetűnőbb jele a kínai szocializmus és a nyugati kapitalizmus ötvözésének nagy kísérlete. Aiming Wang, a híres nandzsingi Egyesült Teológiai Szeminárium tanára szerint ma nagyfokú érdeklődés érzékelhető Max Weber híres múlt századi műve, *A protestáns etika és a kapitalizmus szelleme* iránt, mégpedig azért, mert ebben a kínai vezetés és értelmiség saját gazdasági modelljéhez talál támpontokat.

A reformátor és a kapitalizmus

A protestáns kínai professzor így érvelt: „Kínai tudósok az 1980-as évek végén a pekingi egyetemen izgalmas előadás- és vitasorozatot indítottak a kapitalizmus weberi megítéléséről és Kálvin morális hozzájárulásáról a kapitalizmus szellemiségéhez. Vitacikkek, tanulmányok sora bizonyítja ezt. Az, hogy Weber felismerte és világossá tette, hogy a modern kapitalizmus mennyire összekapcsolódik a protestantizmus erkölcsével, ez nagy érdeklődést váltott ki Kína-szerte Weber munkái iránt, s felülírta a marxista-leninista ortodox és ideologikus kapitalizmust. Kálvinnak rossz volt korábban a híre Kínában. Egy ideig úgy tekintettek rá, mint a kínai szocializmus fő ellenfelére. Viszont ez a kép Weber kínaira fordított munkái segítségével teljességgel megváltozott. Kálvin közel került a kínai értelmiséghez, kiváltéppon azokhoz, akik a kínai gazdaság modernizálását tűzték ki célul.”

Agnus Maddison skót református közgazdász egész életét arra szánta, hogy kimutassa az egy főre eső nemzeti GDP alakulását Jézus kora óta. A reformáció óta az európai protestáns országokban a nemzeti GDP szembetűnő növekedést mutat az európai katolikus országokkal szemben egészen a 20. század második feléig. Ez a világhírű közgazdász szerint azzal függ össze, hogy a puritán hálaetika – aminek alapja az isteni elválasztásra adott hálás emberi válasz – s a munka szinte istentisztelettel emelése, az egyén Isten előtti felelősségének gazdasági prosperitást teremtő felelőssége egyszerre volt jelen a protestantizmus gazdaság- és élet szemléletében.

A vallások szerepe a gazdaságban

A kálvinizmus iránti távol-keleti fokozott érdeklődés oka nemcsak az, hogy Kína az ő

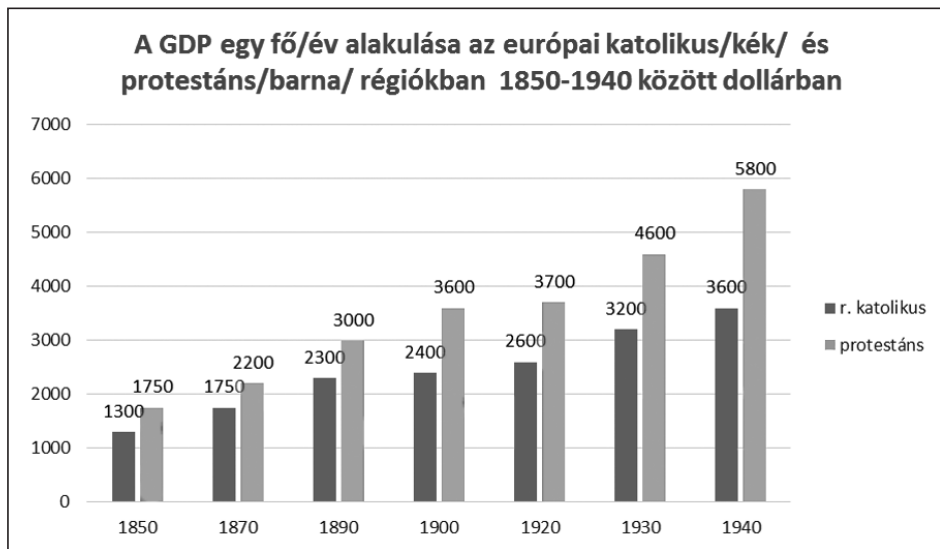

nyomdokaiban találta meg az ortodox szocializmusból a kapitalizmusba történő „áthajózás” modelljét, hanem az is, hogy kiderült: az egyéni magatartás formálása révén a vallási értékeknek jelentős befolyásuk van az egész gazdaságra.

Kínában a konfucianizmus és a buddhizmus újraéledése, Indonéziában a muszlim-keresztény konfliktus fokozódása, Indiában pedig a hindu fundamentalisták politikai hatalma és

1,4 milliárd főt számlál, igen jelentős része tartozik a kínai népi valláshoz, a taoizmushoz és a konfucianizmushoz: 27,5 százalék. A buddhisták aránya kb. 18 százalék, a keresztényeké 8,4, a muszlimoké 1,5. A többség azonban ateista, illetve nem vallásos (41,5 százalék). A keresztények között a 2009-es adatok szerint 23 millió a protestáns, legalább ennyi a katolikusok száma, de a föld alatti egyházban ennek a számnak a többszöröse a valós hitűket házi gyülekezetekben gyakorlók száma miatt.

Milyen értékek között van kapcsolódás a kálvini protestantizmus és a konfucianizmus között? Mindezekelőtt a tiszteltetésben testvérek és szülők iránt, a felsőbbiség iránt. Továbbá az igazságosság, a fegyelmezetttség, őszinteség, ésszerűség követelményeiben. Ezek az erkölcsi értékek jelentős szerepet játszottak a kapitalizmus szellemiségét alakító puritanizmusban. És a mai protestáns felelősségétikában, gazdaságetikában is.

befolyása előtérbe hozta a kérdést: ténylegesen milyen erős a gazdasági fejlődés és a vallási értékek kölcsönhatása? Azaz a vallás szerepe a gazdaságban. Max Weber volt az, aki már száz évvel ezelőtt kimutatta a kapcsolatot a kínai ősvallás, a konfucianizmus racionalitása, ésszerűsége és a protestáns racionalizmus között. Talált párhuzamos értékeket és erényeket a konfucianizmus és a protestáns puritanizmus között, amiről mind a mai napig élénk viták vannak Kínában. Valóban izgalmas, hogyan lehet sok ezer kilométer földrajzi távolság és a konfucianizmus közel 2500 éves története, valamint az 500 éves európai protestantizmus között felfedezni érintkezési pontokat.

Hans Küng római katolikus svájci teológus évekkal ezelőtt könyvet írt *Kereszténység és a kínai vallás* címmel. Nyugati üzletemberek, akik a nyitás óta egyre jobban ismerik a kínai gazdasági logikát, Künggel egybehangozóan állítják: a kelet-ázsiai gazdasági fellendülés hátterében Konfuciusz modernizált gondolatai és szellemisége, valamint a protestantizmus szellemének szerencsés találkozása áll. Az ezredfordulóra Kínában egyértelművé vált: a gazdaság nem lehet értékfüggetlen, ultraliberális. Inkább olyan értékeknek kell irányadó szemponttá válniuk, amelyeket a nyugati kálvinizmus és a bel-kínai vallások felmutatnak. Annyit szükséges itt még megemlíteni, hogy Kína össztlakosságának, ami ma

Kulturális elemek szerepe a gazdasági növekedésben

Stückelberger a kálvinista etika keleti, ázsiai befolyásának kutatója Zürichben. Egyik tanulmányában beszámolt arról, hogy Indonéziában megkérdezte az egyik keresztény egyetem etikaprofesszorát, Yahya Wijayát arról, miért annyira aktív Indonéziában az érdeklődés Max Weber iránt. „Azt gondolom, egyre nő a kultúra szerepe és a kulturáltság szerepe a gazdaság erősítésében. Az indonéziai befektetők arra felhívják a cégeknél a munkaetika nyilvánvaló jeleit és gyümölcseit. Ebben a tekintetben Kína példaadó szuperhatalom szemünkben.”

Az egész kelet-ázsiai térségben mára már nyilvánvaló tény: a gazdasági fejlődést nem lehet megérteni, még kevésbé jól működtetni pusztán gazdasági és politikai tényezők alapján. Legalább ennyire fontos a vallási és a kulturális tényezők szerepe, valamint a komplex gazdasági-politikai-vallási-kulturális-erkölcsi összefüggések egyértelművé tétele a széles közvélemény előtt. Úgy látszik, a kínaiak és távol-keletiek nagy ugrást tettek a gazdaság és a vallási, erkölcsi komponensek hatékony és mély összefüggéseinek a feltárásában, eredményes, jól mérhető működtetésében.

dr. Békefy Lajos

Velem miért ne történhetne meg?

Gyógyulása után Tasnádi Mária segít a hozzáfordulóknak

Az Agnus Rádió *Kézenfogva* című egészségügyi műsorának vendége volt Tasnádi Mária, aki asszisztensnek tanult, amikor leukémiát diagnosztizáltak nála. A betegséggel való megküzdést követően nem a testet, hanem a lelket választotta a gyógyítás tárgyául. A számára összegyűjtött pénzből az Alternatíva Egyesületet hozta létre. Időközben mentálhigiénés mesteri képzést végzett, s saját pszichológiai rendelőt nyitott. Emellett daganatos betegek számára önszorgató csoportot tart, és évente indít gyászfeldolgozó csoportot is.

Tasnádi Mária a Kolozs megyei Széken született, férjével és két kisgyerekével költözött Kolozsvárra, ahol egészségügyi asszisztensnek tanult. Harmadéves korában kezdődtek fejfájásai, de az intő jelekre először nem figyelt fel – annak ellenére, hogy ilyen jellegű panaszai sohasem voltak. A testi nehézségek ellenére végezte a munkáját, a nőgyógyászatot gyakorlatozott, ügyeleteire is beosztották. Eleinte vérszegénységre gyanakodott, ezért vérvizsgálatra jelentkezett. Kedd délután ment az eredményekért, amit rendszerint kézbe adnak. A magánrendelőknél nem foglalkoznak az eredmények értékelésével, ám akkor behívta a labororvosnő, és elküldte a hematológusra, mondván, nagy a baj. Akut limfoidleukémiát állapítottak meg, ami magyarra fordítva vérrákot jelent. Már csütörtökön megkezdtek a kezelést, a kemoterápiát. Ilyenkor az összes leukémiás sejtet elpusztítják, ami során a vér többi sejtje is elpusztul.

A kezelés során a beteg egy hétig kapja a nagy dóziszú kemoterápiát, két hétig van applációs állapotban, szinte vérsejt nélkül, amikor vért, antibiotikumot s más gyógyszereket kap. A kezelés napjától számított 21. napon kezd felépülni a szervezet. Ezt még ötször ismétlik meg. A kezelés nehéz. A fiatalok ritkán kerülnek be nagyon beteg a kórházba, a kezelés hatására egyesek betegesebbek lesznek, emiatt sokan nem

folytatják azt. „Sokszor hallottam a számtalanszor ismételt kérdést: miért pont én? Nem sokat rágódtam rajta, hanem azt gondoltam, miért

ne pont én, megfordítva. Én is csak egy ember vagyok a sok közül, velem is megtörténhet” – mondta Tasnádi Mária, aki számára a betegség egyszerre volt rémisztő és felszabadító: ott volt

a halál közelsége, ugyanakkor a határidőnapló jelentőségét veszítette, ami megkönnyebbülést is jelentett.

A fiai ekkor hat-, illetve tízévesek voltak, az első hónapot jól viselték. Úgy tudták, édesanyjuk beteg, meghűlt, kórházban marad, amíg jobban lesz. A család jobban figyelt a gyerekekre, elterelték a figyelmüket. Mivel a kezelés elhúzódott, több nehézség is adódott. Sokan imádkoztak Máriáért, ami jó érzéssel töltötte el, de megérezte: az emberi erőforrások nem elegendőek. Sokat olvasott, kezdte megérteni, miért kapta a betegséget, mi lehet ennek a haszna. Amikor súlyos állapotban volt, a Miatyánkot mondta folyamatosan. Akkor jutott el a „legyen meg a te akaratom” pontra, amikor visszaesett. Januárban diagnosztizálták, júliusig tartott a terápia, majd augusztusban ismét kimutatták a leukémiás sejteket. Kezdődött minden előlről, először Budapesten majd Kolozsváron. Áttanulmányozta az orvosi szakirodalmat, s tudta, hogy ez rosszat jelent. Egész éjszaka a szobabiciklin tekert, s közben ez a mondat járt a fejében: Uram, csak egy szót szólj, és meggyógyul a te szolgád.

Mielőtt Budapestre indultak volna, egy hívő barátjukhoz látogatott el, aki a vérfolyásos aszszony történetét olvasta fel. „Akkor értettem meg ezt az ígét, pedig sokszor hallottam. Az érintést, ami Jézus és a vérfolyásos aszszony között történik, mások nem értik. Eltűnt a szorongás. Hajnalban úgy indultunk Budapestre, hogy éreztem, valami erő jön velem, és minden rendben lesz. Nem lett minden rendben, mert az első kezelés nehéz volt, de ekkor is történt egy Istenhez való mélyebb kapcsolódás.”

A kezelés során életveszélyes állapotba került. Gombás tüdőgyulladást kapott, a víz egyre gyűlt a tüdején, már oxigénmaszkot kellett viselnie. A férje azzal a tudattal tért haza, hogy bármikor hívhatják. A sok fizikai szenvedés hatására Mária megbékélt az elmúlás gondolatával, azt érezte, ott majd jobb lesz. Egy intenzív imával telt hétvégén az fogalmazódott meg benne, hogy ha a Jóisten úgy akarja, akár elmúlhat a tüdőgyulladás is. Hétfőn a röntgen kimutatta, hogy felszívódott a víz. „Biztos, hogy a Jóisten küldi az akaraterőt, de azt szeretném, ha átmenne ez az üzenet, hogy tenni is kell magadért. A legyen meg a te akaratom cselekvő elfogadás” – hangsúlyozta az időközben pszichológiát is végzett édesanya.

Amikor visszakerült Kolozsvárra megkérdezte a harmincéves tapasztalattal rendelkező főasszisztensnőt, tud-e még olyan esetről, aki csontvelőátültetés nélkül ilyen visszaesséssel meggyógyult. Két személyről tudott. Ezt Tasnádi Mária optimistán fogta fel, hogy van esély, ugyanakkor csodaként élte meg a tizenkét éve bekövetkezett gyógyulását.

Mihály Noémi Katalin

Kórházlelkészek Erdélyben

Kolozsvár

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia

Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Erdélyi Tünde, III-as belgyógyászat

Elérhetőség: e-mail: erdelyitunde68@yahoo.com
tel.: 0740-202151

Marosvásárhely

Korodi Csaba, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

Brassó

Magyari János, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: magyarioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

Szászrégen

Szép Ildikó, Városi Kórház
Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

Bánffyhungad

Lukács Margit, Városi Kórház
Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

Sepsiszentgyörgy

Orbán Edit, Megyei Kórház
Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Hármas ünnep Udvarhelyen

Új haranglábkapu hívogatja a gyülekezetet

Kapuként is szolgáló haranglábát avatták a székelyudvarhelyi Bethlen lakótelepi templom bejáratánál július 16-án. Az eseményen hármás évfordulót ünnepeltek, hiszen ezen a napon huszonhét éve alakult meg a gyülekezet, és huszonkét éve nyitotta meg kapuit a templom, emellett a reformáció jubileumáról is megemlékeztek.

Bekő István lelképásztor hálát adott az új harangért és haranglábért, a munkálatok befejezéséért, és köszönetet mondott mindazoknak, akik támogatták a tervek megvalósítását, kiemelve a gyülekezet önzetlen adományait, valamint a városháza és Hargita Megye Tanácsának támogatását. Elmondta, 2015-ben a templom és gyülekezet fennállásának húsz- és huszonöt éves évfordulóján döntötték el, harangot öntetnek. A haranglábát Várday Zsolt tervezte, amely a templom stílusához, a környezetbe is igazodik. „Istennek adok hálát. Ő építette. Az ő áldása járt előttem mindennap és kísért folyamatosan” – jelentette ki Bekő István.

A haranglábát a templom és gyülekezeti ház kivitelezését végző cég építette. A két, egymásra

hajló betonoszlop a két nagy reformátort, Kálvint és Luthert is ábrázolhatja, de megláthatjuk bennük Isten és a népe közötti kapcsolatot – a nagyobbik oszlop védelmezően hajol a kisebb fölé. A kapu kívülről befele keskenyedve hívogatja a látogatót Isten házába, egyben a keskeny úton vezet a hívőket.

Az istentiszteleten Kántor Csaba székelyudvarhelyi esperes hirdette az ígét Zak 4,8–10 alapján. Az eseményen Berde László, a gyülekezet egykori lelképásztora köszönetet mondott mindazoknak, akik huszonkét évvel ezelőtt a

templom építésekor és most is hozzájárultak a munkálatokhoz. Gálfi Árpád polgármester a közösségi élet jelképének és ol-talmazójának nevezte a harangot és az új haranglábát. Borboly Csaba, Hargita Megye Tanácsának elnöke köszöntőbeszédében

a történelmi egyházak közösségformáló és összetartó erejét hangsúlyozta. Kijelentette, a harangláb megépítése az egyház és önkormányzat összefogásának gyümölcsöző voltát, eredményességét hirdeti. Az ünnepségen a Bethlen Gábor Dalárda, illetve Ilyés Zsolt és Ilyés Hunor zenés szolgálatát hallgathatták meg az egybegyűltek, Tóth Árpád színművész pedig saját költeményét szavalta el.

Berekméri Gabriella

Lelkészbeiktatás Magyar királyfalván

Megható ünnep volt nemrég a Küküllői Egyházmegyébe kebeleztet Magyar királyfalván. Több mint 28 évi szolgálat után Fülöp Ernő lelképásztor nyugdíjba vonult. A megüresedett lelkészi állásra a presbitérium Kun Attila Árpád háromgyermekes csekefalvi lelkészt hívta meg, aki a hivatali idején május 1-jén foglalta el. A tavasz folyamán a presbitérium és az egyháztagok teljes egészében felújították a több mint százéves lelkészi lakást.

Az istentisztelet első részében Biró István küküllői esperes hirdette az ígét Ef 2,19–20 alapján, majd Kun Attila Árpád újonnan megválasztott lelképásztor a Zsid 10,38–39; 11,1 alapján prédikált. Mindkét beszéd tanulságos volt, amelyben az esperes a bizalom nélkülözhetetlenségét, Kun Attila Árpád pedig a lelki élet fontosságát emelte ki. Az ünnepségen Fazakas Csaba beszolgáló, sövényfalvi lelkész hivatalosan átadta az egyházközség Bibliáját,

pecsétjét és a templom kulcsát, amit a környékbeli lelképásztorok áldása követett. Majd felszólalt Fülöp Ernő, a gyülekezet volt lelkésze, aki baráti biztatással és jó tanácsokkal üdvözölte az új lelkészt. A templomban Molnár S. Samu egyházmegyei gondnok, Halmaciu Laurentiu helybéli ortodox lelkész, Miklós

Tibor polgármester és Németi István helybéli gondnok mondott ünnepi köszöntőt. A lelkészbeiktató hangulatát emelte a magyar királyfalvi furulyások előadása, Szilágyi Antónia orgonajátéka és Kálmán Hajnal óvónő szavalata. Kedves pillanat volt a jókívánások kíséretében tett ajándékozás is.

Az ünnepi alkalmat a mintegy 150 résztvevő a nemzeti imával zárta, majd az együtltét a helyi kultúrotthonban szeretetvendégséggel és baráti beszélgetéssel folytatódott. Külön köszönet jár Németi István helybéli gondnoknak és munkatársainak, a faluközösségnek a szép fogadtatásért és lelkes hozzáállásért. Isten áldása legyen a gyülekezeten és a lelkész családján.

Kun Árpád ny. lp.

Sorsközösségben a Kárpát-medence egyházaival

Csákváron július 13–16. között találkozott a nyugat-európai református diaszpóra.

A több mint hét évtizedes múlttra visszatekintő nyugat-európai magyar reformátusság a 21. század gondjait taglaló tanácskozással csatlakozott a fél évezredes reformációt ünneplő rendezvénysorozathoz. A közös Európában a jövő útját a nemzeti önazonosság megtartásával fémjelzett missziói együttgondolkodásban és a pásztorlás lehetőségében jelölte ki. Az egyre nagyobb számú munkavállalókkal növekszik a Nyugat-európai Magyar Református Lelkigondozó Szolgálat (NYEMRLSZ) felelőssége. Az áttelepülő reformátusok beépülését és megtartását a külföldi gyülekezetek kapcsolatrendszerének erősítésével és a kölcsönös megértés jegyében látja. Munkájának meghatározó gazdasági vetületeit is elemezte. Elszigeteltség helyett felekezeten felüli, de önazonosságát megtartó keresztyén ökumenét épít, és reméli a Magyarországi Református Egyház, valamint a magyar kormány támogatását.

A tanácskozás felemelte hangját a keresztyének ellen világszerte elkövetett kegyetlenkedések miatt. Figyelmeztetett a keresztyének kisodródására a társadalom peremére egy Európa-szerte tapasztalható gúny és a vallásszabadság örve alatti folyamatban.

Tanácskozásunkat a reformáció 500. évfordulóján közös evangélikus-református istentisztelettel és úrvacsorával zártuk. Hítvalló elődeink példáját követve Krisztus iránti hűséggel szolgáljuk a nyugat-európai magyar reformátusság fennmaradását és jövőjét.

dr. Békássy N. Albert,
NYEMRLSZ világi elnök

ISSN–1223–8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem örzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán